

ZVON

PROSINEC/DECEMBER

2016

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

THE PEOPLE WHO WALKED IN DARKNESS HAVE SEEN A GREAT LIGHT:

THOSE WHO DWELT IN A LAND

OF DEEP DARKNESS,

ON THEM HAS LIGHT SHONE.

ISAIAH 9:2

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

Dominikáni

MV

Rehoľu bratov kazateľov, ľudovo nazývaných dominikáni, založil v roku 1216 španielsky šľachtic a kňaz sv. Dominik Guzmán. Dominikáni vznikli v približne rovnakom čase ako františkáni a takisto sú žobravým rádom – hoci ako som už spomenul pri františkánoch, z dnešného pohľadu ich kľudne môžeme označiť za apoštolský rád. To znamená, že sa venujú aktívnemu apoštolátu a nie životu v modlitbe v kláštorech a fyzickej práci ako dovtedy tradičné rehoľné rády, najmä benediktíni. Ako už ich názov napovedá, hlavnou činnosťou dominikánov by mala byť kazateľská činnosť. Na to, aby sme pochopili prečo Pán viedol sv. Dominika aby vôbec založil takýto rád, keď predsa ako vieme ohlasovanie evanjelia (v preklade *radostnej zvesti*) Pán Ježiš zveril svojim apoštolom a ich nástupcom-biskupom si musíme priblížiť okolnosti založenia rádu.

V 12. a 13. storočí sa v Európe začali šíriť rôzne heretické (čiže bludárske) hnutia a to hlavne na území Francúzska (albigénci). Keď sv. Dominik prechádzal cez Francúzsko stretol sa s albigéncami aj s pápežskými legátmi z radov mníchov cisterciánov, ktorí mali ľudí presviedčať naspäť na pravú vieru. Keďže albigénci okrem bludného učenia hlásali aj radikálnu chudobu, Dominik nedokázal pochopiť prečo sa títo mnísi, ktorí mali hlásať pravú vieru obklopovali bohatstvom a tým vlastne sabotovali vlastnú misiu. Dominik zobral veci do vlastných rúk a pomerne úspešne odštartoval svoju kazateľskú misiu. Tu treba podotknúť dve veci – toto presviedčanie nebolo násilné. Vieru v Krista si z podstaty veci nemožno vynútiť násilím, lebo Ježiša musíte prijať srdcom a do toho vám nik z ľudí nevidí, len sám Boh. A po druhé – Dominikovi išlo hlavne o spásu nesmrteľných duší, čo je hlboko kresťanská motivácia, hoci sa nám to v dnešnej dobe plnej “politicky korektných vyjadrení“ môže zdať zvláštno. Nešlo mu o to brať niekomu slobodu rozhodnúť sa (čo sa ani nedá, lebo do srdca nikomu nevidíte), ale ohlasovať evanjelium – a mať pri tom aj potrebné vzdelanie a argumentáciu.

Mohli by sme azda povedať, že charizma dominikánov – kazateľstvo je trochu príliš všeobecná, je to predsa úloha všetkých kňazov a biskupov. Doba si však vyžadovala a stále vyžaduje inovatívne prístupy

a flexibilitu pri ohlasovaní evanjelia. Dominikovi nešlo len o to vedieť svoju vieru ohlasovať a intelektuálne aj kvalitne obhájiť, ale aj o svedectvo života. Ruku na srdce – kto z nás si dokáže svoju katolícku vieru obhájiť pred námietkami zo strany druhých ľudí? Vieme vôbec v čo veríme ako katolíci? Rozprávame sa s Bohom ale aj o Bohu?

Osobne si myslím, že ako kresťania-katolíci dnes máme oveľa väčšiu zodpovednosť za to aby sme ohlasovali vieru a to hlavne preto, že byť kresťanom dnes už nie je norma a čím ďalej tým menej aj akási tradícia. K tomuto nás môže príbeh sv. Dominika inšpirovať aj dnes – skúsme sa vzdelávať, čítať a zaujímať sa o naše vlastné náboženstvo. Veľa závisí od nás laikov, len my totiž máme prístup ku kolegom, priateľom, známym, rodine a podobne. Možno sme jediný kresťania s ktorými sa títo ľudia v živote stretli alebo stretnú a od nášho svedectva – života ale aj slova a toho ako si vôbec vieme obhájiť načo do toho kostola vôbec chodíme, bude závisieť spása ľudí okolo nás. A buďme si istý, že z toho Pánovi pri poslednom súde budeme musieť vydať účet. Nemáme sa čoho báť aj keď sme malé stádo, veď keď je Boh s nami, kto je proti nám? (porov. Rim 8, 31).

Verte mi, že mnohí ľudia túžia po Kristovi len im o ňom možno nemá kto povedať. A nielen povedať ale aj ukázať, že aj úplne normálni a rozumní ľudia veria v Krista a jeho Cirkvi. Že nie sme ani fanatici, ani teroristi, ani hlupáci ktorí veria bájkam, ani bezchybný, ale sme obyčajní ľudia, ktorí srdcom prijali Ježišovu lásku. Lebo tak hovorí aj sv. Pavol, že “som si istý, že ani smrť ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.” (Rim 8, 38-39). A o tom by sme mlčať nemali.

Na záver ešte dodám, že aj pražský arcibiskup a český prímás (niečo ako hlavný biskup v ČR) Dominik kardinál Duka je členom rádu dominikánov. Takisto pridávam link na zaujímavý rozhovor so slovenským dominikánom a historikom pátrom Hunčagom:

<https://svetkrestanstva.postoj.sk/15911/na-stredoveku-milujem-slobodu>

*St. Dominik,
pray for us*

KE KONCI ŘÍJNA se papež František sešel ve Švédsku s Luterány při příležitosti 500 let vzniku luteránské církve. Ekumenická bohoslužba se konala ve stejný den, kdy teolog a kazatel Martin Luther podle tradice přibil v roce 1517 na dveře chrámu ve Wittenbergu svých 95 tezí proti odpustkům. Tento okamžik je považován za začátek reformace, i když řada historiků v současnosti pochybuje, že se tak skutečně stalo. Oslavy začínají rok před tímto výročím.

Mnozí katolíci to velmi kritizovali jako zradu na katolické víře. Možná v tom také viděli rozměňování katolické víry. Nebezpečí, že ta pravá katolická víra se setkává a dává za pravdu i těm, kteří opustili její lůno před pěti sty lety. Já jsem naopak vnímal tuto návštěvu velmi pozitivně a s vnitřním pokojem. Po době válek a vzájemným osočováním přichází doba dialogu a spolupráce.

Církev není zkosnatělá organizace, která by lpěla na minulosti. Církev je živý organismus „Tělo Kristovo“ a žije v ní Duch Svatý, který ji vede, přes všechny lidské slabosti, které mají její členové. Od toho nejprostějšího člena až po papeže. Dialog a úcta k druhému člověku, který vyznává Ježíše Krista jiným způsobem než já, je velmi užitečný.

Když se před dvěma tisíci lety setkal Žid Ježíš Kristus se samaritánskou ženou, všichni se tomu divili a nemohli uvěřit svým očím. Ještě mnoho jiných setkání Ježíše Krista s nevěrci pobouřilo „pravověrné židy“. Jak si to mohl Ježíš dovolit? Odpověď je nasnadě. Byl totiž blízko svého Otce a plnil jeho vůli. Nemohl se jinak chovat k lidem, které potkával.

Jak to, že se papež setkává s „těmito lidmi“? Protože je blízko Ježíše Krista – svého učitele. Protože vidí v druhém člověku především Boží stvoření. Myslím si, že hluboká víra a láska ke katolické církvi je podmínkou k upřímnému setkání a dialogu s křesťany ostatních církví. Bez víry a lásky by to asi nebylo plodné, ani konstruktivní.

PŮŽEHANÝ ADVENT A RADOSTNÉ SVÁTKY NAROZENÍ NAŠEHO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA, ZA VŠECHNY, KTERÍ MNĚ POMÁHAJÍ PŘI PŘÍPRAVĚ A TISKU NAŠEHO ČASOPISU ZVON, VÁM Z CELÉHO SRDCE PŘEJE, VÁŠ FR. ANTONÍN KOCUREK. PROSÍM, ZACHOVEJTE PŘÍZEŇ ČASOPISU ZVON I V PŘÍŠTÍM ROCE 2017.

A world on edge:

Homily for November 13, 2016

33rd Sunday in Ordinary Time - Deacon Greg Kandra,

Garrison Keillor used to begin his weekly monologue by saying: “It’s been a quiet week in Lake Wobegone.”

I wish we could say that now.

It hasn’t been a quiet week in Lake Wobegone—or in America. Monday, I read about a cashier who worked at Trader Joe’s, who saw a Muslim neighbor of hers in the checkout line. She had a basket full of groceries. The cashier asked her if she was planning a big party. She nervously replied no and explained that she was stocking up. She was afraid that after the election her family might not be able to leave their house. After Tuesday, that doesn’t sound farfetched.

There have been reports from around the country of Hispanics being bullied, of Muslims being mocked, of immigrant children leaving school in tears.

There have been protests in the streets, night after night—one anti-Trump march in Portland has even been labeled a “riot.” Windows have been smashed, flags burned. At least one person has been shot. The world is on edge. Spend time on social media, and you see it again and again: the atmosphere is toxic, the exchanges poisonous. The insults never end. The divide has grown wider, the chasm has become deeper, the tensions only more inflamed.

Friday, Peggy Noonan began her column in the Wall Street Journal by quoting the poet Stephen Vincent Benet:

“Sometimes there comes a crack in Time itself.”

It feels like we are in the middle of that crack, that chasm. And we are falling. Nothing anymore feels certain. This Sunday’s gospel reading sounds less like a prophecy, more like journalism. The stones have fallen. The temple of our national politics has crumbled. Nation is rising up against nation—political supporters attacking one another.

But in the middle of this, we encounter the words that we hear so often in scripture during times of challenge and change—words that sound almost counterintuitive and, frankly, incredible:

“Do not be terrified.”

Do not be afraid.

Do not be afraid...for the troubles of this age are fleeting.

Do not be afraid...for perfect love casts out all fear.

And perfect love has a name. It is Jesus.

As I mentioned last week, quoting a sign outside a Protestant church: "Whoever wins the election, Jesus Christ is still king."

Next Sunday, of course, we mark the Feast of Christ the King. But first, this gospel draws our liturgical year to a close—and it reminds us that to be a follower of Christ the King is to face suffering, even a kind of martyrdom. But we remember, too, that to be a martyr means to be a witness. The greatest witness each of us can offer right now, at this time and in this country, is to stand in defiance of hate.

We must do as Christ commanded us: love one another.

On Christmas in 1967, one of the great peacemakers of the 20th century, Martin Luther King, Jr., delivered a sermon devoted to the subject of peace. It came during a time of terrible conflict and fear, amid the Vietnam War and the struggle for civil rights. It would be his last Christmas sermon; four months later, he was dead from an assassin's bullet.

But that Christmas, he had this to say:

"Man," he said, "is more than a tiny vagary of whirling electrons or a wisp of smoke from a limitless smoldering. Man is a child of God, made in His image, and therefore must be respected as such. Until men see this everywhere, until nations see this everywhere, we will be fighting wars...In Christ there is neither Jew nor Gentile. In Christ there is neither male nor female. In Christ there is neither Communist nor capitalist. In Christ, somehow, there is neither bound nor free. We are all one in Christ Jesus." And he spoke about one of the Greek words for love, *agape*:

"*Agape*," he noted, "is understanding, creative, redemptive good will toward all men. When you rise to love on this level, you love all men not because you like them, not because their ways appeal to you, but you love them because God loves them. This is what Jesus meant when he said, 'Love your enemies.' He concluded:

"I think this is where we are, as a people, in our struggle for justice. We can't ever give up. We must never let up in our determination to remove every vestige of segregation and discrimination from our nation, but we shall not in the process relinquish our privilege to love."

Remember that: we shall not "relinquish our privilege to love."

Love your enemies—whether it's Hillary Clinton or Donald Trump. Pray for them, both of them, and all those who supported them and are feeling anger or despair or frustration or fear.

Love the Muslim in the checkout line and the Hispanic at the bus stop. Love the child who feels different and outcast and scared.

Love the stranger who is feeling unwelcomed and who needs to hear these words of Christ: “Do not be terrified.”

Seek to build up, not tear down. And remember the words of Dr. King, words that should be self-evident to us all:

Every man is made in the image of God.

During this fraught and fearful time, when the nights have grown long and the world has turned cold, hold fast to the words of scripture—words that offer light and hope, words we will hear again, soon enough, on Christmas Day: Do not be afraid. Work for justice. Pray for peace. Love your enemies. And do not be afraid. (SHORTER VERSION)

<http://aleteia.org/blogs/deacon-greg-kandra>

Moravská zastavení na východě USA

DOKONČENÍ Z MINULÉHO ČÍSLA

P. František Staněk

Tím moravská přítomnost na východním pobřeží ještě nekončí. Vraťme se nyní k Moravské církvi. Jak už bylo řečeno, když moravští bratři dorazili do USA, spadali pod britskou správu, která je nutila bojovat. To oni odmítali, a proto se pod tlakem rozhodli odejít do údolí řeky Lehigh, kde roku 1741 založili osadu Bethlehem, dnes asi pětasedmdesát tisícové město. V historické části města se opravdu cítíte jako doma. Můžete vstoupit do původní Moravské kaple nebo novějšího a většího Moravského kostela, nakoupit v Moravském knihkupectví (kde jsem si koupil recept na moravský koláč), navštívit starou Moravskou kovárnu, prohlédnout si Moravský seminář či dům pro svobodné ženy

a vdovy, zajít do Moravského muzea, projít přes křižovátku, v jejímž středu je zapuštěná moravská hvězda, apod. V městě se rovněž nachází Moravian Academy, jež vznikla spojením Moravian Seminary for Girls, první dívčí školy v USA a Moravian Preparatory School. Dnes škola dává vzdělání dětem a mládeži od pěti do asi osmnácti let. Jako každá střední škola i Moravian Academy se věnuje sportu a její barvy, červená a žlutá, se shodují s barvou moravské hvězdy, kterou mívají lidé občas zavěšenou u vchodu do domu, i s barvou moravské vlajky. Snad ještě větším překvapením pro mě byla rozlehlá Moravian College, s níž je spojen Moravian Theological Seminary. V objektu Moravian College se nachází

nesčetně budov. Každá nese jméno zpravidla nějakého moravského bratra. Osobně jsem nahlédl do Comenius Hall. Před touto historickou budovou stojí socha Jana Amose Komenského v nadživotní velikosti a její návštěva mě naprosto nadchla. Vše bylo otevřené, nikde nikdo nebyl a já jsem si mohl v poklidu na vlastní oči prohlédnout posluchárny, auly, galerii rektorů či kapli, v níž se slouží dokonce i katolické mše. Tak získávají v USA nové studenty.

A závěrem ještě jedna kulturní zajímavost. Snad nejdůležitější státní svátek, Independence Day, který připomíná vyhlášení Deklarace nezávislosti Spojených států roku 1776, a který se slaví 4. července, má také co dočinění s Moravskými bratry. V roce 1783 oslavovali Moravští bratři

v Salemu v Severní Karolíně Den nezávislosti, který doprovodili hudební produkcí (Moravané totiž vždy kladli důraz na hudbu), jež měl na starosti Johann Friedrich Peter. Ten zkomponoval The psalm of Joy a 4. červenec 1783 je dnes uznáván jako první veřejné slavení Dne nezávislosti.

Morava tedy není úplně tak neznámá, jak si třeba myslíme a jak je nám podsouváno. Spíš jsme na své kořeny málo hrdi, neznáme je a neumíme dobře prodat to, co nám bylo dáno do vínku. Proto považuji za prospěšné studovat historii, neboť kdo nezná vlastní dějiny, nezná sám sebe.

Ze srdce vám všem žehnám.

Jak chtěl vlk sežrat dítě - pohádka

O nebezpečném vlku od Betléma

PREVZATO Z WWW.VIRA.CZ

Byl jednou jeden vlk. Žil v okolí Betléma. Pastýři věděli o tom, jak je nebezpečný. Každý večer dělali vše pro to, aby před ním uchránili své ovce. Jeden z nich neustále musel být na stráži, protože vlk byl hladový a lstivý.

Byla noc. Právě zmlkl podivuhodný andělský zpěv. Prý se tu někde narodilo dítě. Vlč se velmi podívoval, že se ti drsní pastýři odevšad sbíhali, aby si prohlédli to novorozené dítě. "Kvůli nějakému novorozenci tolik shonu", myslel si vlk. Ale nakonec jej přeci přepadla zvědavost a tak se tiše plížil za nimi. Když se připlazil ke stáji, ukryl se a čekal.

Když se pastýři rozloučili s Marií a Josefem, viděl, že nadešla jeho chvíle. Ještě si počkal, dokud Maria s Josefem neusnuli; od přestálých starostí a z radosti nad dítětem jim ztěžkla víčka. "Á, výborně", pomyslel si vlk, "začnu s dítětem!" Lehkým krokem se vplížil do stáje. Jeho příchodu si nikdo nevšiml. Pouze dítě. To na vlkovi, který se jen co pracka pracku mine tiše posunoval k jeslím, spočinulo svým pohledem. Vlček měl tlamu dokořán otevřenou a jazyk mu hladově visel ven. Bylo to strašné jen se na něj podívat. Teď se již zastavil těsně vedle jeslí. "Snadná kořist", myslel si a mlsně si olizoval tlamu. Nahrbil se ke skoku. V tom se jej ale jemně a láskyplně dotknula ruka dítěte Ježíše. Poprvé někdo pohladil jeho odpornou srst plnou strupů. Hlasem, který vlček v životě nezaslechl, pak malý Ježíš řekl: "Vlček, mám tě rád!" a s láskou na něj pohleděl.

Tu se stalo něco nepředstavitelného - v tmavé betlémské stáji praskla vlčova kůže a z ní vystoupil člověk. Skutečný člověk. Tak, jak jej Bůh na počátku zamýšlel. Člověk v údivu klekl na kolena, líbal Ježíšovy ruce a klaněl se mu. Pak opustil stáj - stejně tiše, jako před chvilkou přišel - a šel dál svou cestou.

Nikdo si nevšiml, co se té noci událo. Jen malý Ježíš a ten, co se stal člověkem vědí, co se stalo. A ti oba vědí, že se totéž děje u všech, kdo se ve své zvířecí kůži přiblíží k jeslím a nechají se dotknout božským dítětem.

Blahopřejeme

Paní Zdenka Rosenberg oslaví kulaté narozeniny v neděli 11. prosince 2016. Z celého srdce Vám, paní Zdenko, za celou krajanskou rodinu přeji hodně zdraví a Boží požehnání. Děkuji Vám za pomoc zvláště při pořádání našich zábav.
Fr. Antonín

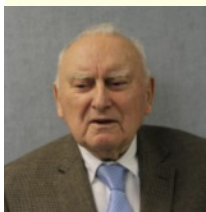
Události - VE ZKRATCE

1. listopadu papež František na návštěvě ve Švédsku. Na otázku, v čem se může katolická církev obohatit v kontaktu s luterskou tradicí, papež vyzdvihl pojetí reformy církve jako trvalého procesu a také Lutherovo úsilí dát lidem do rukou Boží slovo. Zároveň ale přiznal, že „kvůli rozdílným schopnostem chápat různé teologické otázky“ to není snadné. Doporučuje proto zaměřit se na společnou modlitbu a skutky milosrdenství, na společnou, a nikoli sektářskou práci. Výslovně přitom zavrhl proselytismus, tj. přetahování jednotlivců z církve do církve, které označil dokonce za hříšné jednání. A s trochou nadsázky dodal: „Co se jednoty týče, kdo se v ní nikdy nemylí, je ďábel – křesťané jsou pronásledováni a zabíjeni, protože jsou křesťané, nikoliv protože jsou luteráni, kalvinisté, anglikáni, katolíci nebo pravoslavní. Tomuto ekumenismu krve se máme učit rozumět,“ říká František.

5. listopadu více než tisíc vězňů z 12 zemí se zúčastnilo oslav Svatého roku milosrdenství ve Vatikánu.

5. listopadu koncem války byl zničen most přes řeku, který spojoval Krnov s Bližčicemi. Když se před 120 lety v Bližčicích narodil Alfons Tracki, bylo ještě možné přejít po tomto mostě do Krnova na Bližčickou ulici. Od soboty 5. listopadu mohou být čeští, polští i němečtí katolíci z našeho regionu obzvlášť hrdí na Alfonse Trackého. Tento den byl Tracki v albánském městě Shkodra oficiálně blahorečen.

ZEMŘELI:

V úterý, dne 8. listopadu, povolal do svého domova náš Pán Ježíš svého služebníka pana Václava Sedláčka. Václav zemřel v kruhu své rodiny v nemocnici na Manhattanu. Mše svatá za spásu jeho duše byla obětována v kostele Panny Marie Karmelské 15. listopadu. Zakladatel komunity v Astorii by se dožil 8. prosince 97 let. Václave, děkujeme Vám za Vaši odvahu a přímočarost při vyznávání víry. Všichni jsme Vám vděční za krajanskou rodinu při kostele Panny Marie Karmelské. Bůh ať Vám dá odměnu za všechno, co jste pro naši komunitu udělal.

Za krajanskou rodinu Fr. Antonín

Vzpomínku a modlitbu za zemřelé požádali:

Jana Brotánková, rodina Krškova, Růžena Bunžová, Zdenka Rosenberg, rodina Krupkova, Libuše Král, Dr. George Švejda, Marcela Škrkoňová, Zdeněk a Zdenka Sádlíkovi, Jan Bartůněk, Jiřina Kowalyk, Hedvika Krátká, Imrich Koval, Zdenka Rinus, Ota Bláha, rodina Tomečkova, Elen Samek, Věra S. Kolasová, Helena Otýpka, Pavel Pecháček, Jana Minářová, Jiří Planner, rodina Juráši.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci prosinci:

Lucie Reynolds 1. prosince, Adriana Čušková 6. prosince, Emilie Kováček 6. prosince, Rev. Jan Czudek 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, Věra Combs 8. prosince, Helen Hlinka 9. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, **Zdenka Rosenberg 11. prosince**, Václav Solfronk 18. prosince, Leia Reynolds 20. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Martina Ester Nehybka 26. prosince, Zuzka Petrová 31. prosince.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Olga Chalas, Imrich Koval, Bohdan a Jiřina Kowalykovi, Peter a Greta Bunžovi, Šárka Elahi, Helena Otýpka, Jana Minar, Martin a Gabriela Smetana, Pat a Ed Babor, Karel Chrobák, Ladslava Šmída, Alexander Dolinay.

úmysly mší svatých v měsíci prosinci 2016

datum	úmysl	dárce
4. prosince	Na poděkování Pánu Bohu za dar života	Antonín Kocurek
7. prosince	Za Ivana a Máriu Barčukovy	rodina Hnízdova
9. prosince	Za + manžela Rudyho Mináře	Jana Minářová
11. prosince	Na poděkování Pánu Bohu za dar života	Zdenka Rosenberg
14. prosince	Za + manžela Josefa Zolmana	Jaroslava Zolmanová
16. prosince	Za + maninku Vilmu Hallovou	Irene Mergl
18. prosince	Za + manžela Vítězslava Hlavatého	manželka s rodinou
21. prosince	Za + bratra Františka a jeho manželku Jitku	Ota Bláha s manželkou
23. prosince	Za + Václava Sedláčka	rodina Krupkova
24. prosince	"Půlnoční" mše svatá za krajanskou rodinu	V 9PM
25. prosince	Za krajanskou rodinu	
28. prosince	Pro Boží ochranu za rodiny Bláhů a Kraussů	manželé Bláhovi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>

P. Marián Kuffa na projížce
pod Tatrami

Ing. Mgr. Marián Kuffa je slovenský rímskokatolícky kňaz. Venuje sa ľuďom na okraji spoločnosti. Je predstaveným Inštitútu Krista Veľkňaza.

V detstve sa venoval karate. S priateľmi tiež chodil opravovať veže kostolov a bavilo ho horolezectvo. Vyštudoval Vysokú školu poľnohospodársku v Nitre.

Pôvodne neplánoval, že by sa stal kňazom. Keď mal okolo 20 rokov, tešil sa, že sa ožení a bude mať deti. Potom sa však pod ním pri výstupe na Gerlachovský štít odtrhol kus skaly – nasledoval dvadsaťmetrový pád. Záchranárom trvalo 13 hodín, kým ho dopravili do nemocnice. Cítil, že Boh mu vrátil život a vtedy v ňom dozrelo predsavzatie vrátiť svoj život Bohu – tým, že sa bude venovať ľuďom, ktorí to potrebujú najviac.

V roku 1994 začal pôsobiť ako rímskokatolícky kňaz v Žakovciach. Na opravách fary začal v ťažkých podmienkach pracovať s ľuďmi z polepšovne, s navrátilcami z väzenia, vrátane tých, ktorí si odpykávali tresty za najťažšie zločiny. „Vedel som, že keď od týchto ľudí odídem, budem obyčajný teoretik,“ povedal Kuffa. Postupom času opravu fary dokončili a pristavali alebo opravili ďalšie objekty.

MILUJTE ĽUDÍ TAKÝCH, AKÍ SÚ, ČÍM MENEJ
SI TO ZASLŮŽIA, TÝM VIAC ICH MILUJTE.
NEMILUJTE ICH PODĽA VEĽKOSTI ICH ZÁSLUH,
ALE PODĽA VEĽKOSTI ICH POTRIEB! (Kuffa,1992)

Zaujímavý rozhovor s Mariánom Kuffom najdete na
[http://www.cestaplus.sk/
cestaplus/clanok/farar-marian-kuffa-boh-
za-teba-bojuje-do-poslednej-chvile](http://www.cestaplus.sk/cestaplus/clanok/farar-marian-kuffa-boh-za-teba-bojuje-do-poslednej-chvile)